

Marga

Jag anade aldrig vad jag skulle möta bakom medias beskrivning av hennes öde. Efter hennes första brev från den 15/1 – 96, var jag ohjälpligt fascinerad av hennes öde.

(Visar brevet - läser) State Prison, Annika Östberg Deasy, 189 68 / MB 135, Frontera, CA 917 20 U.S.A. *(öppnar kuvertet)* Det här ett autentiskt brev skrivet av Annika på en skrivmaskin som inte har några svenska bokstäver. Det är därför inte översatt

(Ur det autentiska brevet) 15/5 - 97. Hej Marga, Oh Boy! HAr sitter jag kl 2230 och forsoker och svara min post och jag vanta och svarade ditt brev sist XXXXX och det var nog inte den basta ideen jag har haft! Jag har fått en ny skrivmachin som kan skriv men inte ett ratt á. Ja, man får val vara tacksam på det man har, men det ar ratt så svårt att komma ihåg att man måste använda 2 keys (ej Svenska ordet) for att få ett bokstav.

Men i alla fall, jag vill bara skriva och saga tack på ditt brev. Jag måste vara arlig och saga att jag kan inte begripa allt du skrier. N Svenska ar mycket begransad (ar det ratta ordt Kan vi kanske skriva på Engelska om det ar någonting viktigt det har går ju inte ! I fall jag ville saga att jag hoppas ditt hjarta ar lite battre och att du har gatt over killen.

Varfor ar det att det blir alltid unbalanced i karlek? Nej du det har gar inte alls utan jag maste ju gora det har pa den andra "wheel" min skrivmaskine. Och pa Engelska - annars later jag som nan idiot! Ok, now you will have to fight to translate for a while.

Runaway Train - högre, sedan nedtoning.

Svenska journalisten

(Ljud av fängelse som sedan förklaras i texten). Det är timmarna före sex på morgonen då alla interner väcks när dörrarna öppna Dom öppnas från en kontrollpanel hos vakten. *(Interner - liv och rörelse)* Ett elektroniskt system som öppnar dörrarna vidöppna, tc 950 ståldörrar på en gång. Det låter som ett maskingevär. Annika bor på en sån avdelning. Jag träffade henne när hon skulle gå till första Boardhearing för att få svar på sin ansökan om tidsbestämning av straffet. Hon hade hittills varit 17 år i fängelset, Califor Institution for Women, C.I.W. Detta är år 1998.

(Ljud från cellen)

Marga

(läser ur Annikas brev) "Det är mycket likt ett universitetsområde med 6 byggnader i rött tegel, skriver hon, var och en bestående av L – formade flyglar med en sammanbin-dande länga i mitten. Det finns en stor välvårdad gräsmatta som är det första du ser när kommer in på området från administrationsbyggnaden. För besökare och grupper presenterar den fängelset på ett avväpnande sätt, där finns blomsterrabatter och träd och vackert lagda promenadvägar. Där är ett centralt beläget rekreationsområde med bord i cen

och t.o.m en del runda metallbord med solparasoller, där internerna huvudsakligen umgås och spelar kort. Bakom fängelset finns cirkelrunt promenadspår, en volleybollplan, basebollruta och en handbollsplan. Tennisbanan går inte att använda för sprickor i cementen, men det syns inte på avstånd. Runt fängelset är ett stängsel med taggtråd och där åker en vakt i bil varje halvtimme kontrollerar att ingen försöker ta sig ut.

(vi hör fågelsång) Runaway Train - högre. I fängelset i Annikas cell.

Annika

”Runaway Train never going back”. Jag älskar den!

Så mycket galenskap i mitt liv. Så många slags kedjor. Sund och klok är det väl aldrig någon som ansett mig vara.

(Runaway Train - högre)

”wrong way on a oneway track

seems like I should be getting somewhere

Somehow I'm neither here nor there

can you help me remember how to smile”

(Runaway Train – svagare –Annika har Margas brev) Marga Pettersson, Valhallavägenmm...114 27 Stockholm, Sweden. (pa

Jag vet egentligen inte vad det är du vill veta?

Det här stället, tja... Ska jag sitta här i 30 år till eller ska jag få komma hem till Sverige? Ingen har väl nånsin blivit benådad vid försöksökan. Eller andra? Ska jag vara glad över att jag inte behöver sitta naken i självmordsklockan?

(Runaway Train upphör)

Här i USA har jag genomlevt mycket, men det är så förknippat med sorger och droger. Alla minnen och miljöer verkar suddiga.

Jag minns ingen övergång från barndom till vuxenhet. Ena dagen är jag ett barn som drömmer om att gifta mig eller bli en berömd stjärna och nästa dag är jag vuxen. Från att vara ett barn på 12 förvandlas jag till mitt eget maskerade vuxna jag på 13.

(Ljud igen av sommar)

Tiden i isoleringscellen. Självmordsklockan kallades den för det var så många som dog. Det sägs att dom tog livet av sig. Bob hade just hittats död. Det var i en mycket liten och ultrakonservativ håla det hela skedde. Och det var i deras fängelse jag var inne. Det var inte trevligt att befinna sig där vid den tiden. Det försäkrar jag. En helt naken cell. En järnbrits, ingen madrass, inga sängkläder, inte toapapper fick jag ha. I början fick jag inte ens ha några kläder, men det var bara i någon månad sedan fick jag det. Han hade hängt sig till döds. Och så stod det också i domstolsprotokollet.

(Musik)

Dödsorsaken, sa dom, var att han hade brutit nacken. Men jag fick inte se honom. Han var

den tredje som begått självmord på 7 månader, fick jag höra. Så var han borta och jag var kvar. Dom slog mig sönder och samman. N

jag överlevde ju och jag förflyttades hit.

(Avståndsljud av interner – Vonda synliggörs)

Svenska Journalisten (utanför scenrummet)

I cellen finns Vonda, som också är intern på C.I.W. Hon sitter också på livstid, dömd för första gradens mord. Hon dödade sin mamma för självförsvar efter att ha blivit misshandlad av honom i flera år. Hennes vuxna barn tog parti för sin pappa och besöker henne aldrig. Annika träffade henne när hon började arbeta i fängelsets kök – 83. Hon är ca 60 och vit och en av Annikas närmaste vänner. De är i fängelse där bara ca 2,5 % av internerna betraktas som vita.

(I cellen)

Annika

What about this? Do you think it is a little pretentious?

Vonda

Do you want me to read... So this is the letter that you're gonna send to that Swedish girl?

Annika

Yes, it is.

Vonda

Let's see... *(tar kuvertet - läser från autentiskt brev)* I am not quite sure what it is you're asking from me? ... of me? Do you want me to do a play or what? I am certainly willing to share as much of myself and my world with you as I can. I am a fair writer myself and I can paint you scenes of my world and the people in it. I'm not sure if it would turn out to be a drama or a comedy though! Perhaps something akin to the Greek tragi-comedies? *(Vonda lämnar tillbaks pappret)* It's good. I think it's wonderful, Annika.

Annika

(*Skriver*) Vonda is another whole saga. She's recording the Reader's Digest version of the Bible on tape in a booth, hon läser in talb för synskadade i ett bås intill mitt, for reading disabled persons and for the blind, på kvällstid, during the evening's, all on her own tin

Vonda

Will you fill me in on this? I just want a little rehearsing, ok? (*Läser*)

"My lover is radiant and ruddy; he stands out among thousands. His head is pure gold; his locks are palm fronds, black as the raven. His eyes are like doves..."

Annika

Det är det här hon läser in: " *Min älskade lyser och strålar framför tusentals. Hans huvud är rent guld; hans lockar är så palmblad, svarta. Hans ögon som duvor...*

Marga

(*Bläddrar i brevpappren*) Du ger en så fin beskrivning av henne ditt brev den 22/4 – 98. Du skriver så här; (*Läser ur Annikas brev*) "Ja, jag kallar henne för C.I.W's egen "Moder Theresa". Fysiskt, är hon liten och ibland ger hon intryck av att vara ömtålig. Det låg långt ifrån sant! Hon har blå ögon och ett varmt och inbjudande leende. Och det slingrar sig alltid några hårslingor lösa ur knuten som hänger i testar här och var. Vonda arbetar i det som kallas för "Kamrathjälpar"- programmet. Det finns många sönderbrutna, splittrade kvinnor här. Det är dom Vonda tar under sina vingars beskydd."

Annika

She is a truly rare and gentle loving spirit and an artist extraordinaire...

Vonda reagerar på detta och dom skrattar.

Vonda

Do you really think so?

Annika

Yes, I do.

Vonda

It's amazing what things are in the Bible. (*Fortsätter läsandet med inspelningen på apparaturen*) ...beside running waters, His teeth would seem bathed in milk, and are set like jewels. His cheeks are like beds of spice with ripening aromatic herbs. His leaps are blossoms; they drip choice myrrh. His arms are... His legs are...marble... sapphires."

Annika

(*Skriver*)

Härinne talar vi inte engelska längre, vi talar fängelska, we speak prison. Ett sorts slang med oskyldiga ord som används. Det finns också ett språk vi talar med händerna, kallat flaggspråket, när man sitter i isoleringscell och är förbjuden att tala.

Den som säger att jag är så amerikaniserad att det inte finns några djupa bindningar till mitt svenska hem har fel. Det var inte jag som valde att komma hit till USA. Jag hatade det från första ögonblicket. Jag sjönk in i mig själv och levde på mina minnen. Jag levde kvar på dom här gamla platserna i Sverige. Nu kan jag inte ens göra det. Marga, jag måste tala om, ibland är det svårt och skriva till dig. (*Paus*) Du vill in i mina tankar och känslor. Du vill se min värld. Och för att kunna visa min värld måste jag visa mig själv. (*Paus*) Jag tar tillbaka till platser inom mig själv som jag inte ofta besöker längre. Jag rör vid dom ibland, kort - mycket kort. Lätt som om jag skulle rita på pälsen på ett mjukt, men vilt och farligt djur. Därför var jag så ofta drogad. Det hjälpte mig att stänga ute världen. (*Paus*) Men för en stund, minns jag. Sundance var svart, med läckra ljusgröna ögon och langare. Vi träffades i Haight-Ashbery, San Francisco, "the sum of love" – 68, där Green, min kille, och jag bodde. Janis Joplin bodde fyra portar ner på samma gata och vi fick pass så vi kunde gå bakom scenen på the Fillmore Auditorium. Vi försedde halva gänget med gratis LSD. Också i Hippierörelsen fanns en rangskala och jag hörde till eliten. Sundance gjorde allt. Han mätte, kokade och drog upp. Och innan han sköt upp gav han mig en lång sorgsen blick och sa, "En dag kommer du att minnas det här och hata och förbanna mig." Konstigt nog har jag aldrig gjort det. Han bar mig till säng. Där strövade jag in i dom vackra vallmofälten. Jag var i himlen. I opiumhimlen. Jag visste ingenting om helvetet som kommer efteråt.

(Till sin Gud)

...lyft på ett hörn av den ljuvliga gräsmattan här utanför och du kommer att se maskarna gnaga på vårt gemensamma lik. Det är långsam kvävning av all humanitet, medkänsla, identitet och individualitet. Vi påminner mycket om Pavlovs hundar. Man reducerar om du är tillräckligt intelligent för att se och förstå vad som händer blir det smärtsammare för då försöker du kämpa emot. Då hamnar du i en situation som visar med uppenbar tydlighet vad du har blivit, jämfört med vem du en gång var. Intelligens är ett hot. Den jag och slås sönder om det är möjligt. En gång kunde jag se alla färger - även här, nu är allting bara grått. Paranoia är normalt. Det finns ingenting som är heligt här. Det finns inget neutralt hörn där du kan dra dig undan och känna dig säker. Den mänskliga själen uthärda vad som helst om man ser ett slut på det, något som hägrar, en tro att man existerar på någon nivå. Jag tror inte ens det länge. En gång hamnade jag på sjukhus i 3 dagar, ett vanligt sjukhus. Jag klarade inte den enklaste sak. Dom gav mig en middagsmeny. Trots det bara fanns 3 rätter kunde jag inte välja utan en enorm ansträngning. Jag grät mest hela tiden. Sköterskorna var snälla. Dom erbjöd mig läsk, log, pratade med mig som en person värd att tala till med åtminstone en halv hjärna. Jag hade förlorat orienteringen och dröms omkring i det djupaste mörker. Det var skrämmande.

Marga

(Läser ur Annikas brev)

Så här skriver hon, Annika. Det här stället byggdes för 950 kvinnor. Idag är vi nästan 2000, skriver hon. Med den nya lagen "they strikes and you're out", "tredje gången fälld, får du livstid", räknar dom med att antalet snart kommer att överstiga 2800 interner. Cellerna, som vi lever i, skriver hon, som var byggda för en person innehåller nu en våningssäng, ett handfat, toalett, två skåp och ett bord. Allt är konstruerat i stål och fastbultat i golvet. Toaletten saknar lock och står inom en halvmeter från sängen. Det kan skapa plågsamma situationer, ibland.

Svenska Journalisten (utanför scenrummet)

Annikas mor har varit gift med en amerikansk medborgare och bodde under en tid i USA. Efter skilsmässan har hon flyttat hem till Sverige och hon besöker sin dotter så regelbundet hon kan. Hon bistår Annika i hennes kamp att försöka få till stånd en överflyttning från ett svenskt fängelse. Annika har tills i denna dag som idag är suttit fängslad i 20 år och dagar.

Modern

Hon var tystlåten och känslig, som liten, hade inga armbågar, inte så lätt för att prata. Godtrogen!...ja, kanske... Jag kan inte glömma hennes dans... Jag pysslar i hennes rum. Hon har ett rum stående hos mig och jag hade varit på Ikea och byggt ut bokhyllan. Hon slukar

böcker precis som jag. Då och då går jag till biblioteket med det som inte får plats. Jag lever med Annika, det är som jag själv ser fängelset. Jag brukar säga, när ska jag bli fri? När ska jag bli frisk? Jag glömmer aldrig den där dan när jag var nere i centrum för handla. Stora, feta rubriker överallt...på alla löpsedlar...med foton på min dotter. Den där dan för över 20 år sedan! Sen kom ett brev från Annika. Ja, jag har förträngt den tiden.

Musik – Somliga går med trasiga skor? Cornelis Wreeswijk.

Annika

Jag minns ibland så klart, hur det var att vara där, hemma i Sverige. Olika platser, färger, vyer, lukter. Jag åker tunnelbana och byter City, till 42:ans buss på väg till farmor och farfar på Gärdet. Och pappa. Det doftar av varmkorv. Jag ser det skinande kaklet tunnelbane-stationens väggar, alla kioskerna. Känner den pregnanta lukten av tobak, trycksvärta.... nära andra magiska dofter. Allt förknippade med godis och farfar, på något sätt. Farfar gav mig alltid godis och råkade i trubbel för det. Han fick skäll av farmor han skämde bort mig. Pappa arbetade på järnvägen och var ofta borta på helgerna. Han bodde i dörren bredvid sen skildsmässan för mamma när jag var 3 år. Han sprudlade av livsglädje. Han kunde charma själva djävulen till att slå knut på sig själv. Jag minns att han var så fantastisk stark, när han kramade mig. Det var en sån där björnkram som tar andan ur en och nästan krossar ens revben. Han lade mig rätt över huvudet tills jag nuddade taket, som om jag vore en fjäder. Sen sa farmor till honom i mild ton att sätta ner mig. Och farmor bara skrattade. När jag tittar på vykortet över Stockholm som jag fått, och som jag satt upp på väggen. Så kommer minnena. / Skansen! Min bästa vän Madde, Madeleine. Hon var rumänska, hennes far och mor hade immigrerat. Dom bodde i samma hus som mamma och jag i Hässelby. Hon var mörk och jag var ljus och vi var dom bästa av vänner. Vi delade ett hemligt hopp att hennes pappa och min mamma skulle bli ett par. Ja, hon hade en mamma, men hon var mycket sjuk och låg på sjukhus mest hela tiden. Madde och jag hade många lyckliga dagar på Skansen. Vi skrev till varandra, men när jag rymde tappade jag kontakten. Vi försökte göra popcorn nyckelbarn som vi var. Vi fick naturligtvis inte göra det, men vi försökte. Vi glömde oljan och brände upp pannan. Sen slängde vi ut det från balkongen. Jag ser till och med parkeringsplatsen där nere....

(Cornelis tonar bort)

Ibland på vintern när det är kallt tänker jag att det finns människor, hela familjer, som måste leva sina liv på gatorna. Jag tänker på judarna under andra världskriget skulle ha tyckt att dom var i himmelriket i min lilla cell. Andra lever kanske under sämre förhållande ännu svårare fängelser, får utstå tortyr, till och med. Ibland hjälper såna här tankar. Men jag skulle hellre vilja leva i regnet under en tak och ha ett val. Även om det valet bara bestod i att välja vilken bro jag skulle leva under eller hur jag skulle få dagen att gå.

Marga (brevparti)

Det här är ett brev som hon skickade via Svenska Konsulatet för att fängelsepersonalen

Inte ska ha möjlighet att läsa det och censurera. Det skickades efter att radioteatern sänt pjäsen om Annika.

(Läser) Tack för fotografierna på er alla. Jag vet att det här låter underligt, men tills jag såg fotografierna var ingenting riktigt verkligt för mig. Jag visste att ni gjorde den här pjäsen, men en del av mig kunde inte riktigt tro på att någon verkligen kunde hitta något av värde eller intresse i mitt liv och mina tankar. Allt var abstrakt på något sätt tills jag fick se fotografierna - och ni blev verkliga för mig. Wow! Vilken upplevelse. Upprymdhet, ödmjukhet, blottställdhet, jag vet inte allt. Alla dessa saker. Jag hade ingen aning om att du undervisat i dans på fängelserna. Jag måste medge att själva tanken, att alla dessa tuffa manliga fångar skuttar omkring under din ledning, fick mig att le. Jag slår vad om att dom dansade tills deras små fötter trillade av!! *(Paus)* I brevet till Annika hade jag förklarat att jag ingick i en dansgrupp i början av sjuttio-talet, under Donya Feuers ledning, som kallades Danskompaniet. Sex kvinnor. Och åkte ut till Österåkeranstalten och undervisade i dans. Därför att grabbarna var så förtjusta i en föreställning som vi hade visat och ville dom ju gärna ha sällskap igen. Så var det.

Modern

Min man var känslokall och manipulativ, han tyckte inte om Annika. Hon var 9 år och jag var ensamstående mor då vi träffade hennes fosterfar. Han var en framgångsrik och charmerande amerikan. Mitt stora misstag var att gifta mig. Vi flyttade över till staterna. Men jag dröjde inte länge förrän jag upptäckte att hennes styvfar inte ville ha nånting med henne att göra. Och jag gjorde ingenting för och hjälpte Annika. Han... kunde ha fått nobelpris i manipulation. Min dotter såg mig förändras från att vara självständig till att bli kuvad och förlorad. När hon var 14 år så rymde hon med en äldre musiker. Min man förbjöd mig att åka efter och leta. Han var vice VD på ett stort företag och hade bra betalt. Jag hade inga egna pengar. Och jag hade ju två små barn till med honom så jag stannade hemma. Jag lät bli tänka på det bara, hade jag inte gjort det så hade jag blivit galen. Jag känner mig ansvarig för allt det som hänt Annika. Nästa gång jag såg henne var hon 15 år. Hon knackade på dörren och var gravid! Och djupt drogberoende. Jag visste inte det då. Jag var så naiv och glad över att hon hade kommit hem. Jag gjorde allt för att hon skulle stanna, men det gick ju inte. Jag började förstå hur tomt mitt liv var. Till slut samlade jag så mycket mod att jag skiljde mig. Då ringde Annika och sa; Har du äntligen skilt dig nu från den där hemlösa karl'n. Jag levde ensam ett tag, men sen måste jag flytta hem till Sverige för att jag skulle ta hand om min gamla mamma. Sen fick jag brev från Annika när hon satt häktad. Men hennes advokat avrådde mig från att åka över. Det fanns ju inget jag kunde göra. Min man hade ju pengar och jag bad honom hjälpa, men nej. Hennes advokat lovade att hon skulle få max 8 år och vara fri efter fyra. *(Paus)* Jag har förträngt den tiden. Men jag var rädd, så rädd för att bli förföljd och bespottad...råka ut för utstöttningsmekanismer. Konsolidering blev det precis tvärtom. Men en sak...! Stöd stärker, men medlidande kan jag inte stå ut med. Det blev starten på en kamp som jag aldrig ger upp. I alla år har jag bearbetat myndigheter... Det går inte en dag utan att jag känner smärtan, sorgen. Ja, vad ska jag kalla det? Prestationsångest? Det kanske inte är rätt ord. Jag måste göra något för henne annars får jag ångest. Jag ger aldrig upp.

(Annika rör sig runt i cellen, letar efter ett av Margas brev)

Vonda

What are you looking for?

Annika

Att kunna röra sig på det här lilla utrymmet, det blir som en dans ibland.

Vonda *(Annikas röst simultant)*

How does this sound in Swedish?

Do not arouse, do not stir up love before its own time. How beautiful you are,

Stör inte kärleken förrän den själv vill. Så vacker du är,

how pleasing, my love, my delight!

ljuvlig, min älskade, min glädje!

Your very figure is like a palm tree, your breasts are like clusters. I said: I will

Din kropp är som plamträdet, ...

Jag ska

climb the palm tree, I will take hold of its branches. Now let your breasts be like

klättra i palmträdet, jag ska gripa tag i grenarna.

clusters of the vine and the fragrance of your breath like apples, And your mouth

like an excellent wine. Be swift, my lover, like a gazelle or a young stag on the

som ett utsökt vin.

Spring som en gasell, min älskade, på

mountains of spices!

det doftande berget!

If she is a wall, we will build upon it a silver parapet; If she is a door, we will reinforce it with a cedar plank...so now in he's eyes I ha
become.... welcomed...

Marga *(brevparti)*

Jag läste artikeln om Björn och dom pjäser han arbetar med. Jag har satt mig ner för att göra anteckningar i marginalen, ringat in saker i artikeln. När jag sätter mig ner för att skriva till dig är det så många tankar och saker som passerar i mitt huvud, det ansträngande att sortera och transformera om till ord. Jag får känslan av en diskho som är igenpluggad. Allt vill tränga upp till ytan och följaktligen blir det ett sammelsurium.

Du startade det här. Utan dig och kontakten med dig - hade ingenting av det här någonsin lyft från marken. Det är din personlighet och din karaktär som gjort att jag kunde dela med mig av mig själv. Jag är tacksam för allting och jag ryser vid tanken av att någon som Björn tar del i det jag skriver. Författare är underliga människor, du vet - vi skriver och sen är vi skräckslagna för att låta andra ta del i vi skrivit. Men min passion att få leka med ord kan aldrig kuvas. Såna som jag kan inte uppfatta sig som annat än ointressanta. Så jag har kallat mitt författande för önsketänkande i och med att jag aldrig tyckt mig kunna skriva bra, men det var något jag älskade så mycket att göra att jag aldrig kunde lägga det åt sidan. Sedan har också några för mig kvalificerade människor, som jag respekterar mycket, en del jag skrivit och sagt att jag kan skriva.

Annika

Jag hade en dröm i natt som var en riktig mardröm. I min dröm reste jag hem och fick stanna där. ... att vakna upp här med en sån dröm det är en skräckhistoria. Och det är ju först om fyra år jag kan lämna in en ny ansökan. Jag har fortfarande svårt att röra mig för smärta i ryggen. Jag hade så ont i min rygg. Det är kvar lite av infektionen som inte läker. Det var då, för ett år sen då mamma kom över från Sverige på ett familjebesök. Och utan henne hade jag aldrig klarat mig igenom det. Jag hade såna svåra smärtor så jag var tvungen att Vonda hjälpa till att ta på mig kläderna. Jag besökte fängesläkarna, men dom tog inga prover. Dom röntgade ryggen istället, flera gånger. Du har en släng av reumatism som du måste lära dig leva med, sa dr Herrick och pressade upp knäna mot bröstet. Jag skrek smärta. Men Vonda skaffade mig en rullstol som sköterskan sen tog ifrån mig för hon ansåg att jag inte var tillräckligt sjuk. Gå! sa hon till mig. Jag vet inte vad hon hette, men Officer Mr Alvarez såg alltihop. Efter den natten, en mycket smärtsam natt kunde jag inte upprätt. Dr. Herrick ansåg att det var helt normalt för reumatism och att jag skulle vara tvungen att lära mig leva med det. Så jag bad om en kortisonspruta.

Då sa han; När du hör hovar, letar man efter hästar, inte zebror. Det fick jag lära mig när jag studerade till läkare, sa han. Jag tror det är hästar som har galopperat över ryggen och vi borde kanske leta efter zebror, sa jag. Då skrattade han. Han ordinerade prednisol, en omåttlig mängd, med tanke på mina hjärt-besvär... Det var då mamma skulle komma. Jag fick en spruta toridal och ville få fler för att klara mig under hennes besök. Han sa jag skulle bli beroende och var tvungen att lära mig leva med det.

Smärtorna ökade. Jag satt på soffan med en kudde i knät fredag, lördag och söndag natt. Mamma kom. Nästa dag kunde jag inte röra mig utan assistans från mamma. Och nästa dag svimmade jag av smärtan. Jag hängde på mamma på väg till toaletten. Hon fick vaktetornet att sända efter en ambulans. Wes, ambulansskötaren, tog min puls och gav mig andningshjälp.

- Hon svimmade av smärtan, sa mamma.

- Ja, hon skadade sig förmodligen när hon föll.

Jag placerades på en bår och transporterades till mottagningen. Wes grabbade tag i sidan och rullade över mig som en säck potatis. Jag skrek av smärtan. Bönade och bad om något smärtstillande. Dom kom med en spruta Motrin. Ja, det är väl som huvudvärkspulver. Dr. Barracks ville röntga för att se om det var en fraktur. Jag bad igen om något smärtstillande.

- Om jag ska skicka ut dig härifrån vill jag inte ha dig neddrogad. Så, dom hämtade en rullstol för att köra mig till röntgen. Jag skrek okontrollerat, skakade och svettades. Röntgen-teknikern var inte där. Vi fick återvända. Jag placerades i samma cell som tidigare. I cellen var som en källarhåla. Jag skrek hela tiden av smärta. Det fick Dr. Barracks att komma, tror jag. Hon sa åt mig att rulla över sidan och knuffade mig så jag skrek ännu mer.

- Hjälp till! sa hon. Hon kände på den nedre delen av ryggen och sa:

- Jag ser inga svullnader. Och gick.

Jag ropade på hjälp flera gånger, då kom en av dom arbetande internerna. Jag bad om ett bäcken, men sköterskan sa att jag måste stå upp. Jag försökte, men klarade inte det. Den där svarta Jamaicanskan, hon sa:

- Vad är ditt problem nu?

- Jag kan inte röra mig och måste använda bäckenet. Jag har inte ramlat. Jag har haft det så här i en vecka.

- Försök inte! sa hon. Här har du ditt jävla bäcken. Och slängde det på min mage.

- Kan du åtminstone dra igen dörren lite?

Hon slängde igen den. Jag var skräckslagen. Det fanns inte toalettpapper. Jag var inlåst i ett rum där så många andra hade dött. En kvinna hade legat död där i 3 dygn, medan dom staplade hennes matbrickor på varandra. Det talas fortfarande om den händelsen i skräck när dom går på rastgården. Dina skrik och böner hörs inte där. Medicin delas inte ut där. Jag var så rädd att jag bara ville komma till mamma, jag visste att hon skulle ingripa. Men Jamaicanskan sa då;

- Gå om du vill.

Jag var rädd att jag skulle bli en krympling eller att jag skulle dö. Jag hade inte fått någon medicin. Jag kunde inte stå upprätt. Kunde inte böja mig sidledes eller ens sträcka armarna rakt ut. Utmattad av brist på sömn, av smärta och rädsla. Fängelset är som ett koncentrationläger. Till slut föll jag ihop. Jag vaknade på sjukhus. En operation var nödvändig. Då hade mamma åkt. Hon hade ändå ansträvat sig, bönat och bett att dom skulle ge mig medicin för mina smärtor. Jag älskar dig, mamma. Du är klippan i mitt liv.

(Cornelis sjunger igen)

Åh!.... Jag sitter på bryggan och dinglar med fötterna över vattnet. Båthuset har tre väggar. Jag sitter utan att jag syns från huset tv över vägen. Inte ens från huvuddelen av kajen. Jag ser ljuset reflekteras från vattnet upp på väggarna och i taket. Mmmm, trädets ådring snurrningen på mönstret i en knop. Det luktar vatten, fisk, kork och trä. Ibland bensin och olja. Udden som skjuter ut i vattnet vassen som vajar. Måsarna skrävar och skriker. Vattnet kluckar och slickar stockarna under mig i mörkret under bryggan. (*Kluckar ljud*) I gryningen smiter jag ut ur huset med min morbror Ivar för att fiska. Båten knarrar och årorna i tullarna är fastlåsta när han rör ut. Ah, känslan när man glider, tvekar, glider, av hans årtag och dimman som svävar över vattnet. Världen är på något sätt magisk, mystisk, svepande och dämpad som om den höll andan. Nu jagar solen undan mysterierna och avslöjar en ny uppsättning av undskarp, klar, ljus. (*pause*) Det enda liv som har någon betydelse, det är det som är utstakat för oss, som vi påbörjade där hemma. I finns bara skräck, alienation, isolation, missbruk, övergrepp, förlust av allt jag någonsin älskat.

Ljud - musik – ton – piano.

Svenska journalisten

Köket har varit Annikas arbetsplats. Där fick hon hjälpa till att kostnadsberäkna de dagliga matinköpen. Med en budget på 2,5 miljoner gör man mat här för hela fängelset. Till både personal och interner. För att internerna ska komma in i matsalen måste dom passera zigzag-spår. "Boskapsspåret", kallar man det. Det knuffas, skuffas och skriks –bakifrån, framifrån, över huvudet och parallellt i köket. Mycket få uppför sig som människor i matsalen. Genom en glugg i metallväggen slänger dom fram matbrickan. Dryck finns i stora plastbehållare. Ni kan tänka er hur kladdigt det är, medan flugorna svärmar och ljud-nivån är så hög att du inte kan höra vad man säger. Larmet är öronbedövande.

(Ljud från bespisningen)

Annika

Jag älskar böcker, mest skräp som Stephen King. Men jag försöker läsa Sartre, Faulkner, Vonnegut och Hemingway också ibland. / jag älskar gamla filmer.

Jag kan nästan hela dialogen i Casablanca.

- Play it, Sam. Play "As time goes by".

(Sjunger)

"You must remember this

a kiss is still a kiss

a sigh is just a sigh"

Vonda

Oh, I can't remember it myself. I'm a little rusty on it.

Annika

I'll hum it for you. Ta, dai, ta dai, ta da... (*Piano*) Sing it, Sam.

Vonda

"...these fundamental things apply as time goes by"

(*Bogart*) I thought I told you never to play...!

Vonda försjunker i sitt lyssnande i apparaturen.